

δημοσίας ὁδοῦ ὁ Τριαντάφυλλος Χαραλαμπίδης ἢ Δαγρές. Συνελήφθησαν δὲ ὡς αὐτοῦργοι ὁ Γ. Πολυγένης καὶ Ἰ. Βελισσάριος.

Τὴν 14ην εἰς τὸ χωρίον Ἀλουποχωρί τοῦ δήμου Μανθουρέας τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας ὁ Ἰ. Ρέπας ἐτραυμάτισε θανατηφόρως τὸν Πέτρον Δ. Μακρῆν· ὁ δράστης προσήλθεν αὐτορμήτως εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Καὶ ἐν Τήνῳ ραγδαίωσιν βροχὴ καταπεσοῦσα τὴν 15ην ἱσταμένου ἐπροξένησε μεγάλας ζημίας εἰς τὰ κτήματα τῶν κατοίκων τῶν δήμων Τήνου καὶ Περαιάς· ἀπωλέσθη δὲ καὶ εἰς μετὰ τοῦ ἡμιόνου του.

Δήμαρχος Ἀχαρνῶν κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν ἐξελέγη ὁ Τάσης Νίκας, παλαιὸς φίλος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ράλλη, διὰ πλειοψηφίας 17 ψήφων, ὑπερψηφίσας τοῦ μεσοδημάρχου, διότι ὁ πρόην δήμαρχος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Οἱ χωρικοὶ Ἀττικῆς τὴν ἔπαθον μὲ τοὺς μούστους· κατήντησαν μέχρι 26 λεπτῶν· τώρα κάπως ὑψίσαν εἰς 40· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ εἶνε τόσῳ ἄφθονος, ὥστε ὅ,τι χάνουν ἐκ τῆς τιμῆς, τὸ κερδίζουσιν εἰς τὸ ποσόν. Οὐχ ἦσαν, νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι τὸν ρητινίτην θὰ τὸν πίνωμεν εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν· διότι δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς τὸν λαόν τῆς Ἀττικῆς νὰ ἀναπνεύσῃ ἡ ἀλληλοχρηστεία, ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά του.

Ἡ χαρίεσσα ἐκείνη, φιλομειδής, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου σεμνοτάτη καὶ ἀληθὺς πεπαιδευμένη καὶ ἀμώμου ψυχῆς καὶ

χαρκτηρὸς Γαλλίς διδασκάλισσα τῶν δεσποινίδων Δελγέωργη, ἡ ὀνόματι καὶ πράγματι Μαργαρίτα Βερνάρ ἐμνηστεύθη ἐν Γαλλίᾳ τὸν βιομήχανον Γεώργιον Σουάρ, ἐραστὴν τῶν φυσικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτῆς ἀρετῶν.

— Ἐκ Λειψίας ἀφίκετο ὁ φιλόπατρις Ἕλληνας καὶ διακεκριμένος μεγαλέμπορος κ. Παπᾶ Ναοῦμ, ἀρχηγὸς πατριάρχικῆς οἰκογενείας ἐν τῇ γερμανικῇ ἐκείνῃ πόλει τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν γραμμάτων, ἐγκαθισταμένης διὰ τοὺς ἀπανταχόθεν τῆς ἐλευθέρως καὶ δούλης Ἑλλάδος φοιτητὰς μικροσκοπικῆς Ἑλλάδος, ὅπου προσκαλεῖ αὐτοὺς ἀνὰ πᾶσαν μεγάλην ἐορτὴν εἰς πολυτελεῖς ἀλλ' οἰκογενειακὸν δεῖπνον, ἐπανευρίσκοντας ἐκεῖ παρὰ τὴν θαλπερὰν ἐστίαν τοῦ κυρίου Παπᾶ Ναοῦμ καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν καὶ διαχνομένους εἰς πατριωτικὴν φαιδρότητα καὶ συγκίνησιν. Τυχόντες καὶ ἡμεῖς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς φιλοξενίας ἐν τῇ θαλερᾷ νεότητι μας παρὰ τῷ κ. Παπᾶ Ναοῦμ, προσαγορευόμεν ἐδῶ θερμότερα τὴν ἀφιξίν του μετὰ τῆς καλλίστης αὐτοῦ κόρης, ἐλθόντων μόνον καὶ μόνον ἐπίτηδες ὅπως ἀναπνεύσωσιν Ἑλληνισμόν καὶ, καθὰ χαρακτηριστικώτατα λέγει ἡ χαρίεσσα δεσποινίς, νὰ μὴ ἀκούσωσι ἐπὶ κάμποσον καιρὸν γερμανικά.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Μελιγού τῆς Κυνουρίας ὁ Παναγιώτης Σακελλάριος, ἀγωνιστὴς καὶ καλὸς πολίτης.

— Συνελήφθη ἐν Λεβαδείᾳ ὁ ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως κατηγορούμενος Λουκάς Δ. Μαλέντας, καθ' οὗ ὑπῆρχεν ἔνταλμα συλλήψεως.

— Χθὲς κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου 10 1/2 μ. μ. ὁ Ἡλίας Λογοθέτης ἔρριψε γέροντά τινα κάτωθεν τῶν τροχῶν ἀμάξης· ὁ γέρων ἐσώθη, ὁ δράστης συνελήφθη.

## ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Αἶδε! ἄω!» ταχέως εἶδει νὰ παρευρεθῶμεν· ἐπόθουν

οἰκειότερων πρὸς τὸ θέμα περὶ ὃ διαρκῶς ἡσυχολοεῖτο ἡ καρδιά του.

— Καὶ προσεφέρατε καὶ ὅ,τι ἤθελα σκοτώσει εἰς τὸ κυνήγι;

— Διατί; ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος, ρίπτων σκωπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηρουργείων.

— Πῶς! γιατί; ἀνέκραξεν αὐτὸς ἐκπληκτός.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ σεῖς μόνος ἐκάματε τὴν προσφορὰν πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ μὲ τρόπον μάλιστα πολὺ ρωμαντικόν.

Ὁ Φίλιππος ἠρυθρίασεν ὀλίγον καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν μὲ στενοχωρίαν.

— Ἀ! ὁ κ. Μπωλιέ σὰς ὁμίλησε περὶ τῆς συναντήσεώς μας; εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε ποίος ἦμουν!

— Τοῦ τὸ εἶπα. Ἐπρεπε νὰ τοῦ πῶ πρὸς τούτοις ὅτι ἂν ἐγεμίσατε τόσῳ ὥραϊα τὸν σάκκον του, τὸν ἐγεμίσατε διότι ἀγαπάτε τὴν ἀδελφὴν του;

— Φίλε μου!

— Ἀ! ἄ! μήπως ὑποχωρεῖτε; ἠρώτησεν εὐθύμως ὁ Μπασελίνος. Μήπως δὲν ἀγαπάτε πλέον τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ;

— Εἶθε! διότι εἶναι μία πρέλλα αὐτὸς ὁ ἔρωρ, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Πῶς ἐγὼ ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας, πρὸ τόσου καιροῦ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ κόσμου, κατάρθωσα ν' ἀγαπήσω

αὐτὴν τὴν κόρην, ἡ ὁποία εἶναι τόσῳ ὥραϊα τόσῳ ὑπερφανος, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως καὶ περισσότερον ἐλκυστικὴ; Τὴν εἶδα σοβαρὰν, σκεπτικὴν, ὀλίγον ἀνήσυχον διὰ τὸν δοῦκα βέβαια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξω, παρσύρθη εἰς τὸ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἐλητμόνησα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπάρχει μετὰξὺ μας, καὶ δὲν εἶδα τὴν διαφορὰν τῶν οἰκογενειῶν μας. Τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς τὰς συμβουλὰς τῆς πείρας τίποτε δὲν ἤκουα, εἰ μὴ μόνον τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε τόσῳ γλυκᾷ ὡς τὴν καρδίᾳ μου Ἀ! φίλε μου, καὶ ἐγὼ ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀντιστῶ εἰς τὸ τρελλὸ αὐτὸ πάθος τὸ ὁποῖον μοῦ προξενεῖ ἀγνώστους χαράς, μὲ μεθύει ἐξ ἡδονῆς... τὸ ὁποῖον τέλος μοῦ δίδει τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος. Διότι ἐκεῖ σταματᾷ ἡ τύφλωσίς μου καὶ δὲν ἐλπίζω, σὰς τὸ βεβαίῳ.

— Δὲν ἐλπίζετε; Καλὰ, εἶπεν μὲ ὕψος ἐλαφρὸν ὁ Μπασελίνος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἀγαπάτε. Καὶ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔτσι, εἰς τὴν μαρκησίαν, ὅπως καὶ ἔκαμα;

— Νὰ ὁμιλήσω; ἐτραύλισεν ὁ Φίλιππος καταταραγμένος. Πῶς... νὰ ὁμιλήσω; Καὶ διὰ νὰ πῇτε τί;

— Ἀλλ' ὅ,τι σκέπτεσθε, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε, μὲ γλῶσσαν τόσον πειστικὴν.

Ὁ σιδηρουργὸς ὠπισθοχώρησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίσθησαν ὑπὸ τὰς ὀφρῦς του, καὶ ἔγειναν μαῦροι. Ἐδάγκασε

νά ἴδω τὴν ἑορτήν. «Σπεύδε, ἀμαξηλάτα!» ἔκραζον ἐνόσω ἀνηρχόμεθα τὴν τραχεῖαν ἀνωφέρειαν ἥτις βαθμηδὸν ἦγεν ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀρκοῦντως ὑψηλὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κειμένην Σοφίαν.

Παρά τὰς πλευράς τῶν λόφων ἐφαίνοντο αἱ ἰσοπεδώσεις τοῦ σιδηροδρόμου, αἱ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀθωμανῶν ποιηθεῖσαι. Εἰσέτι κατέκλυον τὰς ὁδοὺς αἱ σωρεῖαι τῶν λίθων, ἃς συνήθροισαν χάριν τῶν τοιχωμάτων. Ἐνιαχοῦ ἡμιτελῆ ἔβλεπον τοιαῦτα, ἀλλαχοῦ καὶ ὅλως συμπληρωμένα. Ὁ πόλεμος διέκοψε τὰ ἔργα ταῦτα τῆς εἰρήνης καὶ ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις καταγίνεται εἰσέτι εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς μελέτας.

Τὰς ἀμαξητὰς ὁδοὺς μεταβάλλει ἡ ἡγεμονία καὶ ἀπῆντητα πολλαχοῦ ἐργάτας — Ἰταλοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — καταγινόμενους εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν νέων. Ὑπέφωσκεν ἡδὴ ἡ ἡδὴ καὶ διηυθύνοντο οὗτοι πρὸς τὰ ἔργα των.

Μύλος τις παρὰ τὴν ὁδὸν — ὑδρόμυλος — ἠκούσθη μακρόθεν μὲ τὴν τριβὴν τῶν πτερῶν του καὶ τὸν κτύπον τοῦ ρυθμητῆρός του. Ἦτο χθαμαλὸν κατασκευάσμα, τεχνικὸς χάνδαξ ἤγε τὸ ὕδωρ, ὅπερ διὰ χωριστῶν ξυλίνων ὀχετῶν κατήρχετο ἐπὶ τῶν ἀξόνων ἐκάστης πέτρας καὶ τύπτον τὰς πλευράς τῶν ὡς κωπῶν ἐσχηματισμένων ξυλίνων ὑδραυλικῶν τροχῶν ἐν μέσῳ ἀφροῦ καὶ ἀναπηδημάτων ὑγρῶν συνεστρεφε τὸν ὑπερκειμένον συντριβητῆρα λίθον. Ἦ στέγη ἔλευκαίνετο ὑπὸ τὴν κόνιν τοῦ ἀλεύρου καὶ ὁ οὐχ ἦττον λευκὸς μολωθρὸς ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τῆς θύρας.

Εἶνε ἰδιόρρυθμοι οἰκοδομαὶ τὰ βιομηχανικὰ ταῦτα ἐργαστήρια καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οὐδόλως τελειότερα εἶνε νῦν ἀφ' ὅσον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μακαρίου ἐκείνου Θεσσαλοῦ ἀνακτος, ὅστις κατέστησε μολωθρὸν τὸν Θεὸν τῶν Μουσῶν ἢ ἐκεῖνης καθ' ἣν ὁ σθεναρὸς Σαμφὼν ἤλεθε τὸν σίτον τῶν Φιλισταίων. Ἐὰν ἔτρωγες ἄρτον ἐκ τοῦ ἀλεύρου τούτου, φίλ-

τατε Γαβριηλίδη, ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ ἦσο ἀξίος νὰ ἐκδίδης τὸ «Μὴ Χάνεσαι», διότι, ὡς λέγουσιν οἱ μολωθροὶ, τὰ ζῶα εἶνε ζῶα διότι τρώγουσι τὸ πίτυρον.

Ἀπεχαιρέτησα χάριν εἰς τὸν ἀπὸ ρητῆρος δρόμον τῶν ἱππων ταχέως τὸ πρῶτον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἐγγχωρίου βιομηχανίας. Μετὰ μικρὸν ἔφθασα εἰς Γενὶ Χάνιον καὶ...

Ἄλλ' ἃς σπεύσω εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Σοφίας ἥδη εὕρισκόμεθα εἰς τὸ τερπνὸν Ρούβλιαν-Χάν μὲ τὴν μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον δενδροστοιχίαν του, τὸ ὠραῖον καὶ διαυγές του ρυάκιον, τὴν πλήρῃ αὐτοῦ ποιητικότητά. Εἶνε εὐγλωττον ἐπιχείρημα τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς ἐξευμένισιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὁδοιπόρου, καὶ ὑπὸ τὰς βαθυσκύους ἱτέας του ἐμπνέεται τις εὐμενέστερον πρὸς τὴν χώραν, ἣν ἐπισκέπτεται. Ἐνταῦθα ἐγένοντο μικροὶ τινες ἀκροβολισμοὶ μεταξύ Ρώσων καὶ ὑποχωρούντων Τούρκων. Ἐνταῦθα παρ' ὀλίγον ἐφανεύετο Ἀγγλὸς ἀνταποκριτὴς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Τὸ Σαμακόβιον κατεῖχον ἔτι οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ ἐντρομοὶ οἱ κάτοικοι ἀνέμενον περιεχαράκωμένοι ἐν ταῖς οἰκίαις των τὴν ἀναχώρησιν τούτων καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐπροσδέκτου ἐ/θροῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ ἱεραπόστολοι — κεκτημένοι αὐτόθι ὠραϊότατα καταστήματα — διετέλουν εἰς συνεγῇ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς σημερινῆς πρωτεύουσας, τότε δὲ ἔδρας τοῦ διοικητοῦ. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐστεροῦντο εἰδήσεων.

Τὸ Σαμακόβιον διετέλει εἰς ὁλοσχερῇ ἀπομόνωσιν καὶ ἡ ἀνησυχία τῶν πάντων καθ' ἐκάστην ἐκορυφοῦτο. Διέμενε παρ' αὐτοῖς ὁ Ἀγγλὸς καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸς νὰ λάβῃ νέα. Ἐφιππος, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχων, διήλθε τὸ ἐξάωρον ἀπὸ Σαμακόβιου εἰς Βακαρέλια διάστημα ἐντὸς τοῦ ἡμίσεως περίπου χρόνου, οὐδένα μάλιστα συναντήσας στρατιώτην εἴτε Ὀθωμανὸν εἴτε ρῶσσον. Ἐν Βακαρελίῳ εὐρέθη ἐν μέσῳ τῆς ὀπι-

βιαίως τὰ χεῖλην του καὶ μὲ φωνὴν τὴν ὅποιαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ γαλήνιον.

— Ἀλλὰ σὰς παρεκάλεσα νὰ πῆτε αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιέ; εἶπεν.

— Ὁχι, δὲν μὲ παρεκάλεσατε, ἀπήντησεν ὁ Μπασελίνος ἡσύχως. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ περίστασις ἦτο καλὴ, καὶ δὲν ἐδίστασα... Κυττάτε! δὲν ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὰς καθαρὰς προτάσεις. Θὰ μετεωρίζεσθε ἀκόμη ἐπὶ ἐβδομάδας, ἴσως ἐπὶ μῆνας καὶ θὰ ἐβυθίζεσθε περισσότερον εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Καλλίτερα ἦτο νὰ τὰ πούμε ὅλα αὐτὰ μία καὶ καλὴ. Ἰδοὺ οἱ λόγοι οἱ ὅποιοι μὲ ὤθησαν. Μήπως εἰσθε δυσηρεστημένοι;

Ὁ Φίλιππος ἐσιώπα. Μόλις εἶχεν ἀκούσει τί τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὁ Μπασελίνος. Αἱ ἰδέαι του ἐστρυφογύριζον συγκεχυμέναι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του καὶ εἶχε χάσει τὴν συναίσθησιν τῆς ὑπάρξεώς του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι διὰ ταχέως κινήσεως εἶχεν ἀναρπαγῇ πρὸς τὸ ἀπειρον ὁ ἀὴρ ἐσφύριζεν εἰς τὰ ὦτά του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν μπορούσαν νὰ προσηλωθῶν ἐφ' ἑνὸς ἀντικειμένου. Ἐβλεπε ὡς διὰ μέσου ὀμίχλης. Καὶ ἐν τῇ ἀλγούσῃ κεφαλῇ του ἐπίμονος καὶ κουραστικὴ φωνὴ τῷ ἐπαναλάμβανεν, ὡς ἀόριστόν τινα προφτεῖαν τῆς εἰμαρμένης ἡ Κλαίρη σοῦ ἀνῆκει!

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπασελίνου τὸν ἀπέσπασε τῆς νάρκης του.

— Ἐ καλὰ! Γιατί μὲ κυττάτε ἔτσι; εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Φαίνεσθε ὡς τρελλός.

Ὁ Φίλιππος ἤγγισε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, ἔπειτα δὲ μειδιῶν πρὸς τὸν φίλον του.

— Συγχωρήσατέ με. Ἐταράχθην διότι ἐπαίξατε τόσο σοβαρὸ παιγνίδι, χωρὶς νὰ ἔχω εἰδῇσιν. Ἐνόμισα ὅτι δὲν μπορούσατε νὰ τὸ κάνετε. Ἐὰν τὸ ἤξευρα θὰ σὰς ἐμπόδιζα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν σὰς ὁμολόγησα τὸν ἔρωτά μου διὰ τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ δὲν ἔπαυσα νὰ μεταμελοῦμαι διότι ὁμίλησα τόσο ἐλαφρά. Ἀλλ' ὅταν ἀγαπᾷ τις τοῦ φαίνεται ὅτι ἡ καρδιὰ του εἶνε πολὺ στενὴ διὰ νὰ χωρέσῃ ὅλην τὴν ἀγάπην του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀφίνει νὰ τοῦ φεύγουν περισσότερα ἀφ' ὅσα θέλει νὰ πῇ. Αἱ ἐξομολογήσεις μᾶς ἔρχονται εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σταματήσωμεν.

Μόλις σὰς ὁμίλησα καὶ ἀμέσως αἱ ὄνειροπολήσεις διεκλύθησαν καὶ ἡ ἀλήθεια μοῦ παρουσιάζετο ἐν ὅλῃ τῇ τῇ ἀγριότητι. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὑπάρχω. Εἶναι πλουσία, ἀγαπᾷ τὸν ἐξάδελφόν της, θὰ γείνη δούκισσα. Καὶ πρέπει νὰ εἶμαι θεότρελος διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ γι' αὐτὸ ἀξίζω μὴ τιμωρία καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν ὑποστῶ. Μὴ μοῦ κρύπτετε τίποτε, πέτετέ μου ὅλα.

(ἀκολουθεῖ)

σθοφυλακῆς τῶν σπευδόντων ὀθωμανῶν καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἀντὶρρήσεις τῶν ὁ πείσμων Ἀγγλὸς διευθύνθη πρὸς τὴν Σόφιαν. Καθ' ὁδὸν δύο σφαίραι ὑπὸ χειρὸς ἀγνώστου διευθύνθησαν κατ' αὐτοῦ. Ἡ μία ἐπλήγωσε τὸν ἵππον, οὗ ὅμως οὐδὲν ἔμειψε τὸν δρόμον. Ἡ γόνει ὁ ταλαίπωρος ποῦ πλέον ἐβαίνει καὶ δὲν ἀμφισβῆλιν ὅτι πολλάκις θά κατηράσθη τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεκίνησεν εἰς τὴν κινδυνώδη ἀποστολὴν του. Μετὰ μικρὸν ἔτι δρόμον, ὃν διήνυσε μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ ἵππος προσκόψας εἰς τινὰ λίθον κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἵνα μήπω πλέον ἐγερθῇ. Ὁ Ἀγγλὸς ἦν ἡναγκασμένος πεζὸς ἤδη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του. Εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον συνήντησε τοὺς Ῥώσους προσκόπους, εἰς οὓς αἱ πληροφορίαι τοῦ ὑπῆρξαν πολῦτιμοι καὶ ὧν ὑπῆρξαν ἐξηγῶν εἰς Σαμακόβιον.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐπεισόδια, πολλὰ τραγικώτερα ἤκουσα.

Ἰδοὺ δένδρον ἐφ' οὗ ἐκβεβάσθησαν ἀθῶοι τινες χωρικοί· ἰδοὺ βρῦσις, παρ' ἣν ἐβιάσθη κόρη τις· ἐκεῖ μὲ μίαν ἀπλὴν ῥάβδον ἐφόρνευσε σύζυγος, ὀθωμανὸν ἀτιμάσαντα τὴν σύζυγον του.

Ἀλλ' ἤδη ὁ ἥλιος καίει· εἶνε ἡ 7η πρωϊνὴ ὥρα· πλησιάζομεν εἰς Σοφίαν· μιᾶς ὥρας πορεία ὑπολείπεται μόνον.

Δὲν φαίνεται μακρόθεν ἡ πρωτεύσα· μόλις εἰς ἀπόστασιν ὥραιαν διακρίνεται, διότι κρύπτεται ὀπισθεν τῶν διακυμάνσεων τοῦ ἐδάφους. Τὰ ὑψηλότερά της σημεῖα, οἱ ἀπεστεγασμένοι μιναρέδες της, τὰ κωδωνοστάσια τοῦ Σβέτη Κράς, ἐπιβάλλουσαι τινες οἰκοδομαὶ πρῶτον ὑψύνται ὑπὲρ τὸ ἐδαφος καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅλη ἡ πόλις μὲ τοὺς χθαμαλοὺς της οἰκούς, τὸ ἀνάκτορον, τοὺς στρατῶνας, τὰ ὑπουργεῖα, τὰς σχολὰς, τὰ οἰκοδομούμενα καὶ νεόδμητα μέγαρά της, γίνονται καταφανές.

Ἰδοὺ ὁ δημαρχικὸς κήπος· ἐφέτος μόλις καταρτιζόμενος εἰς ἐνὸς καὶ ἡμίσεος χιλιομέτρου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως. Εἰς προσηγνῆς Ἑλβετός, ὁ κ. Νέβ, τὸν διευθύνει. Ὁ οἶκος ἐκτισταὶ εἰς νοτιώτερον μέρος τοῦ κτήματος κατὰ τὸν ἰδιάζοντα τῆς Ἑλβετίας ρυθμὸν. Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ βλέπει τις ὀλίγα ἄνθη καλῶς περιποιημένα, καίτοι κυρίως ἐσχηματίσθη πρὸς προαγωγὴν τῆς δενδροφυτείας.

Περαιτέρω διῆλθον ἤδη καὶ τὴν προτελευταίαν γέφυραν ἐπὶ παραποτάμου τοῦ Ἰσπερ, ἐκτείνεται ὁ ἡγεμονικὸς, καὶ πέραν αὐτῶν τὸ γυμνάσιον· ταῦτα πάντα ἀριστερόθεν τῷ εἰσιόντι. Δεξιόθεν βλέπω τοὺς στρατῶνας, παραιτέρω ὁ ἡρειπωμένος ἐκεῖνος ὄγκος εἶνε ναὸς, — ὁ βυζαντινὸς ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὃν ἑλληνικαὶ χεῖρες ἵδρυσαν ἐν τῇ Σαρδικῇ.

Ἡδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν τῆς Σοφίας, τῶν τεσσάρων ἵππων τῆς ἀμάξης μετὰ χαρὰς ὁσφραινομένων τὸν σταῦλον καὶ κωδωνιζόντων τοὺς κωδωνὰς των καὶ μικρὸν μόνον ἐλκύνοντων τὴν προσοχὴν, διότι οὐδὲν συνηθέστερον ἐν Σοφίᾳ τῆς ἐλευσεως· τῶν ὁδοιπορικῶν τούτων ἀμάξεων. Ἐντεῦθεν ἔχομεν τὸ αὐστριακὸν προξενεῖον, τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν· ἔναντι ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς βλέπομεν τὸν ὑπερήφανον ἱστόν τοῦ ἐλληνικοῦ προξενείου, ἐφ' οὗ κυματίζει ἡ ἱερὰ τῆς ἐλευθερίας σημαία. Διαβλέπομεν ἀπὸ τῶν διασταυρουμένων ὁδῶν τὰ προξενεῖα Γερμανίας καὶ Ῥωσίας. Ἰδοὺ ἡ οἰκία, ἥ ἐνθα εὐρίσκεται τὸ παρεκκλησίον τοῦ ἡγεμόνος. Ἰδοὺ τὸ μέγαρον ὅπου διαμένει ὁ πρωθυπουργὸς στρατηγὸς Σοβαλέφ καὶ ὁ πρῶτον δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Ἀντζιόνωφ. Ἰδοὺ καὶ ἡ πύλη τῶν ἀνακτόρων. Στρέψον ἀμαξηλάτα, ἀπέχομεν πολὺ τοῦ νὰ ὤμεν ἡγεμόνες.

Ἀφίνομεν ὀπισθεν ἡμῶν τὰ ὑπουργεῖα τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τὸ ἀπέναντι αὐτῶν ἡμελημένον καὶ παλαιὸν δημαρχεῖον καὶ διερχόμενοι παραπλεύρως τὰ ἀνάκτορα κατερχόμεθα τὴν Βουλευθάρταν Αὐλίτσα, τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ μετ' ὀλίγον εἴμεθα ἐν τῷ εἴκῳ ἡμῶν. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Τί ὥρα εἶνε ; . .

**Πρόσπερος**

## ΠΕΡΙ ΔΗΜ. ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΕΙΟΥ

**Πρὸς τὸν κ. Γ. Ἀποστολόπουλον.**

Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5784 τῆς 21 λήγοντος φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος *Παλλήγγεσις* ὑπ' ὑμῶν γραφέντα περὶ τοῦ Δημοσίου Δενδροκομεῖου ἀφορῶσι κυρίως ἐμὲ, εἰς ὃν ὁ νῦν ἔφορος κ. Π. Γεννάδιος· ἔχει ἀναθέσει τὰ καθήκοντα τοῦ δενδροκόμου ἐνόμισα καθήκον νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶμαι δὲ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ὁ καταλληλότερος, διότι γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν αὐτῷ τῷ Δενδροκομεῖῳ ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα τὰ διελθόντα διὰ τοῦ δημοσίου τούτου καθιδρύματος κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα ἔτη καὶ πλέον.

Καὶ πρῶτον μὲν σᾶς διαβεβαίω ὅτι σήμερον οὔτε κατὰ Σάββατον οὔτε κατὰ Κυριακὴν διανέμονται ἄνθη, ὀπῶραι, δένδρα κτλ. ἐκ τῶν τοῦ Δημοσίου Δενδροκομεῖου. Τοῦτο ἐγίνετο ἄλλοτε καθ' ἐκάστην, ἀφ' ὅτου ὅμως ὁ κ. Γεννάδιος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δημοσίου Δενδροκομεῖου ἡ διὰ τινος εὐεργετικῆς αὐτῇ συνήθειᾳ κατηργήθη, πρὸς ἄκραν δυσαρέσκειαν αὐτῶν.

β) Τὸ ὕδωρ τοῦ δημοσίου Δενδροκομεῖου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὁρφανίδου-Σπανοπούλου ἐπωλεῖτο εἰς τὸν κήπον Κρασαῖ ἐνῶ σήμερον χρησιμοποιεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ Δενδροκομεῖου.

γ) Ἐλησμονήσατε, φαίνεται ὅσα ἄλλοτε ἐγράφετε περὶ τῶν καταχρήσεων τοῦ κ. Ὁρφανίδου καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του κακῆς καταστάσεως τοῦ Δενδροκομεῖου, διὰ τοῦτο σήμερον λέγετε ὅτι οὗτος ἐκαλλιέργει τὸ δημόσιον τοῦτο κτήμα μέχρι σπιθαμῆς. Ὁ κ. Ὁρφανίδης, ὡς καλῶς γνωρίζετε καὶ ὡς ἐγὼ δύναμαι νὰ σᾶς πληροφορήσω, ἐκ τῶν ἐργατῶν τοῦ Δενδροκομεῖου εἶχε δύο ἢ τρεῖς διὰ τὴν ἰδίαν του ὑπηρεσίαν (πρὸς καλλιέργειαν τοῦ κήπου του καὶ ὑπηρεσίαν τῆς οἰκίας του) μόνον δὲ τὸ ἐν τρίτον τοῦ Δενδροκομεῖου ἐκαλλιεργεῖτο, ἐδαπανᾶτο δὲ τὸ αὐτὸ ποσὸν, ὅπερ καὶ σήμερον δαπανᾶται.

δ) Ἀλλοτε τοῦ δενδροκόμου Σπανοπούλου τὸ μόνον ἔργον ἦτο ἡ ἐν τῷ δενδροκομεῖῳ κυνηγεσία, ἐνῶ σήμερον εἶνε αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον τὸ κυνηγεῖν ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ καθιδρύματος τούτου.

ε) Ἐφρόνουν ὅτι ὑμεῖς τοῦλάχιστον, καθ' ὃ γεωπόνος, θὰ ἐγνωρίζετε ὅτι τὰ μεγάλα δένδρα (μάναις) οὔτε μεταφυτεύονται οὔτε ἀγοράζονται, διότι εἰς πάντα ἔχοντα πρακτικὰς τινὰς γνώσεις κηπουρικῆς εἶνε γνωστὸν, ὅτι ταῦτα μεταφυτεύόμενα ἀποξηραίνονται.

ς) Τὰ δένδρα ἐφέτος ἐμβολιάσθησαν ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐπέτυχον ἅπαντα ὡς πᾶς τις δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἰδίῳις ὁμομασιν.

ζ) Ὁ κ. Γεννάδιος δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους (ὡς τὸν νομάρχην, τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας).